

რომი ამყარებს ხილვას — მერვე ნომერი

ქვიშის საფუძვლები: წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტების უარყოფა
ლაოდიკიური ადვენტიზმში

Jeff Pippenger

2024-08-18

წინა სტატიაში ჩვენ მოვიხმეთ იესოს შემდეგი სიტყვები.

ერიდეთ ცრუ წინასწარმეტყველებს, რომლებიც თქვენთან მოდიან ცხვრის სამოსლით, შინაგანად კი მტაცებელი მგლები არიან. მათი ნაყოფით შეიცნობთ მათ. განა ეკალს ყურძენს კრეფენ, ან კუროსთავასგან — ლედვს? ასევე ყოველი კეთილი ხე კეთილ ნაყოფს გამოიღებს, ხოლო ხრწნილი ხე — ბოროტ ნაყოფს. კეთილ ხეს არ ძალუძს ბოროტი ნაყოფის გამოღება, ვერც ხრწნილ ხეს — კეთილი ნაყოფისა. ყოველი ხე, რომელსაც კეთილი ნაყოფი არ გამოაქვს, მოიკვეთება და ცეცხლში ჩაიყრება. ამიტომ მათი ნაყოფით შეიცნობთ მათ. ყველა, ვინც მეუბნება: უფალო, უფალო, ვერ შევა ცათა სასუფეველში, არამედ ის, ვინც ასრულებს ჩემი ზეციერი მამის ნებას. მრავალნი მეტყვიან იმ დღეს: უფალო, უფალო, განა შენი სახელით არ ვწინასწარმეტყველებდით? და შენი სახელით არ ვდევნიდით ეშმაკებს? და შენი სახელით არ ვიქმოდით მრავალ სასწაულს? მაშინ განვუცხადებ მათ: არასოდეს მიცნობიხართ თქვენ; განმეშორეთ მე, უსჯულოების მოქმედნო. ამიტომ ყოველი, ვინც ისმენს ჩემს ამ სიტყვებს და ასრულებს მათ, დაემსგავსება გონიერ კაცს, რომელმაც თავისი სახლი კლდეზე ააშენა. და წვიმა მოვიდა, და მდინარეები ადიდდა, და ქარებმა დაუბერეს, და დაეცნენ იმ სახლს; მაგრამ იგი არ დაეცა, რადგან კლდეზე იყო დაფუძნებული. და ყოველი, ვინც ისმენს ჩემს ამ სიტყვებს და არ ასრულებს მათ, დაემსგავსება უგუნურ კაცს, რომელმაც თავისი სახლი ქვიშაზე ააშენა. და წვიმა მოვიდა, და მდინარეები ადიდდა, და ქარებმა დაუბერეს, და დაეცნენ იმ სახლს; და იგი დაეცა; და დიდი იყო მისი დაცემა. მათე 7:15–27.

1863 წლის აჯანყება აღნიშნავს ლაოდიკეელი მეშვიდე დღის ადვენტიზმის მიერ ქვიშაზე ცრუ საძირკვლის შენების დასაწყისს. ქვიშა წარმოადგენს პლურალიზმის სატანურ პრინციპს, აბსოლუტური ჭეშმარიტების კლდის საპირისპიროდ. აბსოლუტური ჭეშმარიტება დადგენილია ორი მოწმის საფუძველზე, ხოლო ჰაბაკუმის ორ წმინდა სქემაზე წარმოდგენილი ჭეშმარიტებანი, რომლებიც ადვენტიზმმა თანდათანობით განზე გადადო, ბიბლიიდან არის გამომდინარე და წინასწარმეტყველების სულით არის დადასტურებული. ეს ჭეშმარიტებანი აბსოლუტურია.

„მტერი ცდილობს, ჩვენი ძმებისა და დების გონება გადააქციოს იმ საქმისგან, რომელიც ამ უკანასკნელ დღეებში ხალხის მოსამზადებლად არის დანიშნული, რათა მათ შეძლონ დგომა. მისი სოფისტიკები გამიზნულია იმისათვის, რომ გონება აარიდოს ამ დროის საფრთხეებსა და მოვალეობებს. ისინი მცირე ფასეულობად მიიჩნევენ იმ ნათელს, რომელიც ქრისტემ ზეციდან მოიტანა, რათა იოანესათვის მიეცა თავისი ხალხისთვის. ისინი ასწავლიან, რომ ის მოვლენები, რომლებიც

სწორედ ჩვენს წინაშეა, იმდენად მნიშვნელოვანი არ არის, რომ განსაკუთრებული ყურადღება მიექცეს. ისინი ძალას უკარგავენ ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტებას და ღვთის ხალხს ართმევენ მის წარსულ გამოცდილებას, სანაცვლოდ კი ცრუ მეცნიერებას აძლევენ. „ასე ამბობს უფალი: დადექით გზებზე და იხილეთ, და იკითხეთ ძველი ბილიკები, სად არის კეთილი გზა, და იარეთ მასში.“ [იერემია 6:16.]

„ნურავინ ეცდება ჩვენი რწმენის საფუძვლების შერყევას,—იმ საფუძვლებისა, რომლებიც ჩვენი საქმის დასაწყისში დაიდო, ღვთის სიტყვის ლოცვითი კვლევითა და გამოცხადებით. ამ საფუძვლებზე ჩვენ ორმოცდაათ წელზე მეტი ხნის განმავლობაში ვაშენებდით. ადამიანებს შეიძლება ეგონოთ, რომ მათ ახალი გზა იპოვეს, რომ შეუძლიათ უფრო მტკიცე საფუძვლის დადება, ვიდრე ის, რომელიც უკვე დაიდო; მაგრამ ეს დიდი ცდუნებაა. „სხვა საფუძვლის დადება არავის ძალუძს, გარდა იმისა, რომელიც უკვე დადებულია.“ [1 Corinthians 3:11.] წარსულში მრავალს უცდია ახალი რწმენის შენება, ახალი პრინციპების დამკვიდრება; მაგრამ რამდენ ხანს იდგა მათი შენობა? მალე დაეცა; რადგან კლდეზე არ იყო დაფუძნებული.“ Testimonies, ტომი 8, 296–297.

როდესაც 2001 წლის 11 სექტემბერი დადგა, სულიწმიდის წვიმებიც მაშინვე მოვიდა.

„მოგვიანო წვიმა უნდა გადმოვიდეს ღვთის ხალხზე. ძლევამოსილი ანგელოზი უნდა ჩამოვიდეს ზეციდან, და მთელი დედამიწა უნდა განათდეს მისი დიდებით.“ Review and Herald, April 21, 1891.

როცა ნიუ-იორკის დიდი შენობები ღვთის შეხებით დაემხო, გვიანმა წვიმამ კვურება დაიწყო. როდესაც 2001 წლის 11 სექტემბერი დადგა, პაპური პრინციპების წყალგამყოფნი გაიხსნა.

„ამ გაბატონებული ურჯულოების ჟამს, პროტესტანტული ეკლესიები, რომლებმაც უარყვეს „ასე ამბობს უფალი“, უცნაურ მდგომარეობამდე მივლენ. ისინი ქვეყნიერებას დაემსგავსებიან. ღმერთისგან განშორებულნი, შეეცდებიან სიცრუე და ღმერთისაგან განდგომილება ქვეყნის კანონად აქციონ. ისინი იმოქმედებენ ქვეყნის მმართველებზე, რათა გამოცემულ იქნეს კანონები ცოდვის კაცის დაკარგული უზენაესობის აღსადგენად, იმ კაცისა, რომელიც ღმერთის ტაძარში ზის და თავს წარმოაჩენს ისე, თითქოს ღმერთი იყოს. რომაულ-კათოლიკური პრინციპები სახელმწიფოს მფარველობის ქვეშ იქნება მოქცეული. ბიბლიური ჭეშმარიტების მოწმობა აღარ იქნება შემწყნარებელი მათ მიერ, რომელთაც ღვთის რჯული თავიანთი ცხოვრების წესად არ გაუხდიათ.“ Review and Herald, December 21, 1897.

პატრიოტული აქტი აღნიშნავს რომაულ-კათოლიკური პრინციპების დაცვის დასაწყისს, რაც თანდათანობით მიჰყავს მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს. 2001 წლის 11 სექტემბერს მესამე ვაიში ისლამის წარმომდგენი ოთხი ქარი ქოშინს შეუდგა.

ანგელოზებს უკავიათ ოთხი ქარი, წარმოდგენილი როგორც გაცოფებული ცხენი, რომელიც ცდილობს თავს დააღწიოს შეკავებას და გადაევიდეს მთელი დედამიწის პირს, თან თავის გზაზე მოაქვს განადგურება და სიკვდილი.

„განა დავიძინებთ თვით მარადიული სამყაროს ზღვარზე? განა ვიქნებით მოდუნებულნი, ცივნი და მკვდარნი? ო, ნეტავ ჩვენს ეკლესიებში გვქონდეს ღვთის სული და სუნთქვა, შთაბერილი მის ხალხში, რათა ისინი დადგნენ თავიანთ ფეხზე და იცოცხლონ. ჩვენ გვჭირდება დავინახოთ, რომ გზა ვიწროა და კარიბჭე — ტევნადი. მაგრამ როდესაც ტევნადი კარიბჭით შევდივართ, მისი სიფართოვე უსაზღვროა.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 217.

წვიმა, ქარი და წყალდიდობა 2001 წლის 11 სექტემბერს მოვიდა, და ლაოდიკეელი მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესია გამოიცადა, როგორც იუდეველები ქრისტეს ნათლისღებისას, და როგორც პროტესტანტები 1840 წლის 11 აგვისტოდან დაწყებული. იმ დროიდან 2020 წლის 18 ივლისის ურჩი წინასწარმეტყველებამდე, ლაოდიკეელი მეშვიდე დღის ადვენტისტთა სახლი თანდათანობით ინგრეოდა, ისევე უეჭველად, როგორც იუდეველთა ტაძარი ჯვარცმამდე გაპარტახებულად იქნა გამოცხადებული, და როგორც პროტესტანტები 1844 წლის 19 აპრილის პირველი იმედგაცრუებისას განდგომილ პროტესტანტიზმში გადავიდნენ.

მაშინ მესამე ანგელოზის ლაოდიკიური მოძრაობა შევიდა თავისი საბოლოო გამოცდის პროცესში, და, როგორც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაწყებული გამოცდის დროს, ქალწულნი მოწოდებულნი იყვნენ დაბრუნებულიყვნენ ძველ ბილიკებზე, რომლებიც წარმოადგენდა არა მხოლოდ პირველი და მეორე ანგელოზების მილერიტული მოძრაობის საფუძვლოვან ჭეშმარიტებებს, არამედ მესამე ანგელოზის მოძრაობის საფუძვლოვან ჭეშმარიტებებსაც.

იმ საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებების უარყოფის სიმბოლო ძლიერი საცდურის კონტექსტში არის ის უწყება, რომელიც პავლემ ჩაიწერა მეორე თესალონიკელთა მიმართ ეპისტოლეში. ეს უწყება დანიელის წიგნში სიმბოლურად წარმოდგენილია, როგორც „ყოველდღიური“, რადგან სწორედ თესალონიკელთა ეპისტოლის იმ მონაკვეთში მივიდა უილიამ მილერი იმ გაგებამდე, რომ დანიელის წიგნში „ყოველდღიური“ წარმართულ რომს აღნიშნავდა.

დაწერილა წიგნები, რომლებიც ეხება დანიელის წიგნში „მუდმივის“ განსაზღვრებას. უმეტესობა მცდარია, თუმცა, თუ გსურთ გაეცნოთ ადვენტისტი თეოლოგიის ნაშრომს, რომელიც ამას სწორად განმარტავს, შეგიძლიათ მოძებნოთ John W. Peters-ის The Mystery of the Daily. ამ სტატიაში მე არ ვაპირებ „მუდმივის“ იმ ასპექტის განხილვას. ასევე არსებობს სხვა წიგნებიც, რომლებიც მოიცავს ისტორიულ საკითხს იმის შესახებ, თუ „ვინ, რა და რატომ“ გზით დამკვიდრდა საბოლოოდ „მუდმივის“ მცდარი შეხედულება ლაოდიკურ მეშვიდე დღის ადვენტიზმში.

ებრაული სიტყვის, რომელიც ნათარგმნია როგორც „ყოველდღიური“, განმარტება და იმ აჯანყების ისტორია „ყოველდღიურის“ საფუძვლოვანი ჭეშმარიტების წინააღმდეგ, რომელიც მთელი ძალით 1901 წელს დაიწყო, მრავალგზის იყო გადმოცემული როგორც აბაკუმის ცხრილებში, ისე დანიელის წიგნის შესახებ უახლეს სტატიებშიც.

მე განზრახული მაქვს, ამ სტატიაში „ყოველდღიურის“ განხილვის ყურადღება შევინარჩუნო იმ წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებზე, რომლებიც დაკავშირებულია

რომის, როგორც სიმბოლოს, უარყოფასთან. ყველას, ვინც გულწრფელად იღებს ელენ უაიტის წერილების ავტორიტეტს, მხოლოდ ქვემოთ მოყვანილის წაკითხვა სჭირდება, რათა იცოდეს, რა არის „ყოველდღიურის“ სწორი გაგება.

„შემდეგ დავინახე „ყოველდღიურთან“ დაკავშირებით, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ ადამიანთა სიბრძნით არის ჩამატებული და ტექსტს არ ეკუთვნის; და რომ უფალმა მისი სწორი გაგება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის შემახილი იქადაგა. როდესაც ერთობა არსებობდა, 1844 წლამდე, თითქმის ყველა შეთანხმებული იყო „ყოველდღიურის“ სწორ გაგებაზე; მაგრამ 1844 წლის შემდეგ, ამ არეულობაში, სხვა შეხედულებები იქნა მიღებული, და ამას სიბნელე და დაბნეულობა მოჰყვა.“ Review and Herald, November 1, 1850.

უილიამ მილერის მიერ „ყოველდღიურის“ შესახებ გაგების უარყოფა, იმავდროულად, ელენ უაიტის ნაწერების ავტორიტეტის უარყოფასაც ნიშნავს, რადგან მან დაინახა, „რომ უფალმა ამის სწორი ხედვა მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის ძახილი გამოაცხადა.“ მას ასევე ეუწყა, რომ „ყოველდღიურის“ სხვა შეხედულებები წარმოშობდა „წყვდიადას და აღრევას,“ რაც ქრისტეს თვისებები არ არის. მილერმა „ყოველდღიური“ წარმართულ რომად აღიარა, როდესაც მეორე თესალონიკელთა წერილს იკვლევდა.

„კითხვა განვაგრძე და ვერ ვპოვე სხვა შემთხვევა, სადაც იგი [ყოველდღიური] გვხვდებოდა, გარდა დანიელის წიგნისა. შემდეგ [კონკორდანსის დახმარებით] მივმართე იმ სიტყვებს, რომლებიც მასთან კავშირში იდგა: „წაერთმიოს“; იგი წაართმევს ყოველდღიურს; „იმ დროიდან, როდესაც ყოველდღიური წართმეული იქნება,“ და სხვ. კითხვა განვაგრძე და მეგონა, რომ ამ მუხლზე ვერავითარ ნათელს ვერ ვპოვებდი; ბოლოს მივედი 2 თესალონიკელთა 2:7, 8-მდე. „რადგან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, დააკავებს, ვიდრე გზიდან არ იქნება აღებული, და მაშინ გამოცხადდება იგი, ურჯულო,“ და სხვ. და როდესაც ამ მუხლამდე მივედი, ოჰ, რაოდენ ნათლად და დიდებულად გამოჩნდა ჭეშმარიტება! აი, ეს არის! ეს არის ყოველდღიური! მაშ, რას გულისხმობს პავლე სიტყვებით „ის, ვინც ახლა აკავებს,“ ანუ ხელს უშლის? „ცოდვის კაცში“ და „ურჯულოში“ პაპობა იგულისხმება. მაშ, რა არის ის, რაც ხელს უშლის პაპობას, რომ გამოცხადდეს? ეს წარმართობაა; მაშასადამე, „ყოველდღიური“ წარმართობას უნდა ნიშნავდეს.“ — უილიამ მილერი, Second Advent Manual, გვ. 66.“ Advent Review and Sabbath Herald, 1853 წლის 6 იანვარი.

საბოლოოდ, ლაოდიკიურ ადვენტიზმმა გვერდზე გადადო ის სწორი გაგება, რომელიც მიეცა მილერსა და მათ, ვინც განკითხვის ჟამის შემახილი გააჟღერა, და მის ნაცვლად მიიღო განდგომილი პროტესტანტიზმის მცდარი აზრი, თითქოს „ყოველდღიური“ ქრისტეს საწმიდრის მსახურებას აღნიშნავდა. ეს გაგება მრავალ დონეზე აბსურდულია, მაგრამ იმაზე მეტადაც, რომ იგი მცდარია, ამტკიცებს, თითქოს სატანური სიმბოლო ქრისტეს სიმბოლო იყოს.

„ამგვარად, მაშინ როცა გველემუაპი, უპირველეს ყოვლისა, სატანას წარმოადგენს, იგი, მეორეული მნიშვნელობით, წარმართული რომის სიმბოლოც არის.“ The Great

მილერმა „ყოველდღიური“ წარმართულ რომად, გველუშაჰად, მიიჩნია; მაგრამ ლაოდიკიური ადვენტიზმი დაცემული პროტესტანტიზმიდან იმ აზრს დაესესხა, რომ იგი ქრისტეს ზეციური საწმიდრის მსახურებას აღნიშნავს. მილერის მიერ „ყოველდღიურის“ წარმართულ რომად ამოცნობის უარყოფა წარმოადგენს იმ ჭეშმარიტების უარყოფას, რომელიც ორივე წმინდა დიაგრამაზეა წარმოდგენილი, და რომლებიც აბაკუმის მეორე თავის აღსრულება იყო. მამასადამე, ეს არის საფუძვლოვანი ჭეშმარიტების უარყოფა, ისევე როგორც ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში მოცემული შვიდი დროის უარყოფა იყო.

სიმართლის, რომ „მუდმივი“ წარმართულ რომს წარმოადგენს, უარყოფა ნიშნავს ადვენტიზმის საფუძვლებისა და წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის უარყოფას. სატანის სიმბოლოს ქრისტეს სიმბოლოდ იდენტიფიცირება პარალელურია ქრისტეს საქმის სატანის საქმედ იდენტიფიცირებასთან.

„ქრისტეს უარყოფით ებრაელმა ხალხმა ჩაიდინა უპატიებელი ცოდვა; ხოლო წყალობის მოწვევის უარყოფით, ჩვენც შეიძლება იგივე შეცდომა ჩავიდინოთ. ჩვენ სიცოცხლის მთავარს შეურაცხყოფას ვაყენებთ და სირცხვილს ვატეხთ მას სატანის სინაგოგის წინაშე და ზეციური სამყაროს წინაშე, როდესაც უარს ვამბობთ მისი დანიშნული მაცნეების მოსმენაზე და ამის ნაცვლად ვუსმენთ სატანის აგენტებს, რომელთაც სურთ სული ქრისტესგან განარიდონ. ვიდრე ვინმე ასე იქცევა, იგი ვერ ჰპოვებს ვერც იმედს და ვერც მიტევებას, და ბოლოს სრულიად დაკარგავს ღმერთთან შერიგების ყოველგვარ სურვილს.“ *The Desire of Ages*, 324.

როდესაც ლაოდიკიელურმა ადვენტიზმმა უარყო „მუდმივის“ და შვიდი დროის საფუძვლოვანი გაგება, მათ არა მხოლოდ უარყვეს წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტი და საფუძვლები, არამედ უარყვეს უილიამ მილერის ნაშრომიც, რომელიც თავის ამ გაგებებამდე მიყვანილ იქნა ანგელოზ გაბრიელისა და სხვა ანგელოზების მიერ.

„ღმერთმა თავისი ანგელოზი მოავლინა, რათა შეხებოდა იმ მიწათმოქმედის გულს, რომელსაც ბიბლია არ სწამდა, და ეხელმძღვანელა მისთვის წინასწარმეტყველებათა გამოკვლევისკენ. ღვთის ანგელოზები მრავალგზის ეწვივნენ იმ რჩეულს, რათა წარემართათ მისი გონება და გაეხსნათ მისი შემეცნებისთვის წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც ღვთის ხალხისთვის მუდამ ბნელით იყო მოცული. ჭეშმარიტების ჯაჭვის დასაწყისი მას მიეცა, და იგი მიჰყავდათ რგოლიდან რგოლამდე ძიებაში, ვიდრე საკვირველებითა და აღტაცებით არ შეხედა ღვთის სიტყვას. მან იქ იხილა ჭეშმარიტების სრულყოფილი ჯაჭვი. ის სიტყვა, რომელიც მას არაშთაგონებულად მიაჩნდა, ახლა თავისი მშვენიერებითა და დიდებით გადაიშალა მის თვალწინ. მან დაინახა, რომ წმინდა წერილის ერთი ნაწილი მეორეს ხსნის; და როდესაც ერთი ადგილი მისი გაგებისთვის დახურული იყო, სიტყვის სხვა ნაწილში პოულობდა იმას, რაც მას განმარტავდა. იგი ღვთის წმიდა სიტყვას სიხარულით, უღრმესი პატივისცემითა და მრწოლით ეპყრობოდა.“ *Early Writings*, 230.

„მისი ანგელოზი“ არის გამოთქმა, რომელიც ანგელოზ გაბრიელს მიუთითებს.

ანგელოზის სიტყვები: „მე ვარ გაბრიელი, ღვთის წინაშე მდგომი“, — ცხადყოფს, რომ მას ზეციურ სასახლეთა კარზე მაღალი პატივის ღირსი მდგომარეობა უჭირავს. როდესაც იგი დანიელთან უწყებით მოვიდა, თქვა: „არავინაა, ვინც ამ საქმეში ჩემთან ერთად იდგეს, გარდა მიქაელისა [ქრისტესი], თქვენი მთავრისა.“ დანიელი 10:21. გაბრიელზე მაცხოვარი გამოცხადებაში ამბობს, რომ „მან გაგზავნა და თავისი ანგელოზის მიერ აუწყა იგი თავის მონას იოანეს.“ გამოცხადება 1:1. „ქრისტეს ცხოვრება“, 99.

სატანური სიმბოლოს ქრისტეს სიმბოლოდ იდენტიფიცირება არა მხოლოდ უპატიებელ ცოდვასთან პარალელს წარმოადგენს, არამედ უპატიებელი ცოდვა აგრეთვე დაკავშირებულია იმ მაცნეთა უარყოფასთან, რომელთაც ქრისტე გზავნის. „ყოველდღიური“ ამგვარად უპატიებელი ცოდვის სიმბოლოდ იქცევა, და როცა ცხადი ხდება, რომ „რჩეული“, უილიამ მილერი, მიყვანილ იქნა იმ ჭეშმარიტების სწორ გაგებამდე, ხოლო შემდგომში იგი უარყოფილ იქნა, ეს უშუალოდ ეთანადება მეორე თესალონიკელთა მიმართ ეპისტოლეს, სწორედ იმ წმინდა წერილის მონაკვეთს, სადაც მილერმა თავისი აღმოჩენა გააკეთა. იმ ჭეშმარიტების უარყოფა არის მტკიცებულება იმისა, რომ ჭეშმარიტება არ უყვართ, და ეს ამბოხება იწვევს სულიწმიდის ჩამოშორებას და სატანის უწმინდური სულის გადაცემას, რასაც პავლე ძლიერ საცთურს უწოდებს.

ისევე როგორც „შენი ხალხის მმარცველები“, რომლებიც „დაამყარებენ ხილვას“, „მუდმივი“ წარმართული რომის სიმბოლოა. მეორე თესალონიკელთა კონტექსტში პავლე ასწავლის, რომ მეორე თავის უწყების უარყოფა იმის მტკიცებულებაა, რომ ვინც ამას სჩადის, ჭეშმარიტება არ უყვარს. რადგან მათ არ უყვართ თავში წარმოდგენილი ჭეშმარიტება, ისინი ძლიერ ცდუნებას იღებენ.

ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებს მიმართავს, და ამ სტატიაში მოცემული წინარე მთაგონებული მონაკვეთები მიუთითებს, რომ ძლიერი ცდუნება მოაწევს მათ, ვისაც ჭეშმარიტება არ უყვარს, სულიწმიდის გადმოღვრის დროს. ერთი ჯგუფი ზეთს იღებს, ხოლო მეორე ჯგუფი ძლიერ ცდუნებას იღებს.

სულიწმიდა მოიღვრება იმ ისტორიის განმავლობაში, როდესაც სულიწმიდა ჩამოერთმევათ მათ, ვინც უარყოფს ცოდნის გამრავლებას, რომელიც იხსნება ბეჭდვის დროის ორი გამოცდის პერიოდის განმავლობაში — 2001 წლის 11 სექტემბრიდან მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონის დადგომამდე. წინამდებარე ადრინდელი მონაკვეთის გამეორებით:

„უკანასკნელ დღეებს გადმოჰყურებს რა, იგივე უსასრულო ძალა აცხადებს იმათ შესახებ, რომელთაც „არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ხსნილიყვნენ“: „ამ მიზეზით ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცდომილებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე; რათა დაისაჯონ ყველა, ვინც არ ირწმუნა ჭეშმარიტება, არამედ სიამოვნება ჰპოვა უსამართლობაში“. რადგან ისინი უარყოფენ მისი სიტყვის სწავლებებს, ღმერთი ართმევს მათ თავის სულს და ტოვებს იმ საცდურებს, რომლებიც უყვართ“. Early Writings, 46.

ხაზი ხაზზე, დანიელი ასწავლის, რომ უკანასკნელ დღეებში სწორედ შენი ხალხის მძარცველნი (რომის სიმბოლო) ამყარებენ ხილვას. მძარცველნი აგრეთვე წარმოდგენილნი არიან როგორც „მუდმივი“. სოლომონი ასწავლის, რომ უკანასკნელ დღეებში ისინი, რომელთაც ხილვა არა აქვთ, იღუპებიან, რაც ნიშნავს შიშვლად ყოფნას. გაშიშვლებულად ქცევა ლაოდიკიელად ყოფნას ნიშნავს, ხოლო ლაოდიკიელი უგუნური ქალწულია.

ეკლესიის ის მდგომარეობა, რომელსაც უგუნური ქალწულები წარმოადგენენ, ასევე ლაოდიკიური მდგომარეობის სახელითაც არის მოხსენიებული.“ Review and Herald, August 19, 1890.

უგუნური ქალწული იყო მაშინ, როცა შუალამის დაღადის უწყება მოდის, ნიშნავს იმის გამოვლენას, რასაც იოანე გამოცხადების მეთექვსმეტე თავში ასე აღწერს: „შენი სიშიშვლის სირცხვილი“. იოანეს გაფრთხილება მეექვსე წყლულში დაკავშირებულია გველეშაპის, მხეცისა და ცრუწინასწარმეტყველის სამმაგ კავშირთან, რომლებიც 1989 წლიდან მსოფლიოს არმაგედონისკენ მიჰყავთ.

პავლეს უწყება მეორე თესალონიკელთა მიმართ არ ეხება მხოლოდ იმას, რომ დანიელი წარმართულ რომს „მუდმივით“ წარმოადგენს, არამედ ეს თავი ხაზს უსვამს წარმართული რომის ურთიერთობას პაპურ რომთან. წარმართული რომი აკავებდა („აკავებს“) ცოდვის კაცს, რათა იგი დედამიწის ტახტზე არ ასულიყო 538 წელს. როგორც კი წარმართული რომი იქნა წაღებული, მაშინ ცხადდება „ურჯულოების საიდუმლო“, „ის ბოროტი“, რომელიც რომის პაპია. ამ თავში პავლე წარმართული და პაპური რომის შორის კონკრეტულ წინასწარმეტყველურ ურთიერთობას განსაზღვრავს. ამ თავის სწავლების უარყოფა ნიშნავს ჭეშმარიტების უარყოფას და ძლიერ საცდურს მიღებას.

არავინ შეგაცდინოთ არავითარი სახით; რადგან ის დღე არ მოვა, თუ პირველად განდგომილება არ დადგება და არ გამოცხადდება ცოდვის კაცი, მე წარწყმედისა, რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმალღებს თავს ყოველივეზე, რაც ღმერთად იწოდება ან თავყვანისცემის საგანია, ისე რომ თვითონ, როგორც ღმერთი, დაჯდება ღმერთის ტაძარში და თავს წარმოაჩენს, ვითარცა ღმერთი. ნუთუ არ გახსოვთ, რომ, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, ამას გეუბნებოდით? და ახლა იცით, რა აკავებს მას, რათა თავის დროს გამოცხადდეს. რადგან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, დააკავებს, ვიდრე გზიდან არ იქნება აყვანილი. და მაშინ გამოცხადდება ის ურჯულო, რომელსაც უფალი მოსპობს თავისი პირის სულით და გაანადგურებს თავისი მოსვლის ბრწყინვალეობით: იგი, რომლის მოსვლაც არის სატანის მოქმედებით, ყოველი ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით, და ყოველი საცდურით ურჯულოებისა მათში, ვინც იღუპება, რადგან არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ხსნილიყვნენ. და ამის გამო ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცდომილებას, რათა დაიჯერონ სიცრუე, რათა დაისაჯონ ყველანი, რომელთაც არ ირწმუნეს ჭეშმარიტება, არამედ სიამე ჰპოვეს ურჯულოებაში. 2 თესალონიკელთა 2:3–12.

რატომ არიან ეს უკანასკნელი დღეების ადამიანები „დასჯილნი“? რატომ ეგზავნებათ მათ „ძლიერი ცდომილება“? რატომ „იღუპებიან“ ისინი და ამგვარად ამჟღავნებენ

თავიანთი სიშიშვლის სირცხვილს? მუხლი აცხადებს, რომ ეს იმიტომ ხდება, რომ მათ არ უყვართ ჭეშმარიტება, ხოლო თავში გადმოცემული ჭეშმარიტება მიუთითებს, რომ წარმართული რომი, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე სამეფო, ხელს შეუშლიდა პაპურ რომს, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფოს, ტახტზე აღსვლაში მანამდე, ვიდრე წარმართობა არ იქნებოდა აღებული.

ამ თავში განსაზღვრული ურთიერთობა წარმართულ რომსა და პაპურ რომს შორის იოანეს მიერ ასევე გაიგივებულია პერგამოსის ეკლესიასა და თიატირის ეკლესიას შორის არსებულ ურთიერთობასთან. პერგამოსი შეესაბამება წარმართულ რომს, ხოლო თიატირა — პაპურ რომს. პავლე და იოანე გვაწვდიან ორი ძალის ურთიერთობის ორ მოწმეს, ისევე როგორც დანიელის წიგნი.

დანიელის წიგნში წარმართული რომის კავშირი პაპურ რომთან არაერთხელ არის წარმოდგენილი. დანიელის მეორე თავში იგი გამოსახულია რკინისა და თიხნარი თიხის შერევით. დანიელის მეშვიდე თავში როგორც წარმართული, ისე პაპური რომი „განსხვავებულ“ სამეფოებად არიან ნაჩვენები; და თუმცა დანიელის მეორე თავი ამ ორ ძალას შერევად წარმოგვიდგენს, მეშვიდე თავი მიუთითებს, რომ პაპური ძალა წარმართული რომის ათრქიანნიანი სამეფოდან გამოდის. დანიელის მერვე თავში მეცხრე-მეთორმეტე მუხლების პატარა რქა რომია თავისი ორივე ფაზით. მეცხრე და მეთორმეტე მუხლებში პატარა რქა მამრობით სქესშია მოცემული, რითაც წარმართული რომი იგულისხმება, ხოლო მეათე და მეთორმეტე მუხლებში პატარა რქა მდედრობით სქესშია მოცემული, რითაც პაპური რომი იგულისხმება.

დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლში წარმართული რომი და პაპობრივი რომი წარმოდგენილნი არიან, როგორც ორი გამაპარტახებელი ძალა. წარმართული რომი არის „მუდმივი“ გამაპარტახებელი ძალა, ხოლო პაპობრივი რომი — ცოდვითი გამაპარტახებელი ძალა. მეთორმეტე თავის ოცდამეთორმეტე მუხლში წარმართული რომის „მუდმივი“ გამაპარტახებელი ძალა ადგენს სისაძაგლეს, გამაპარტახებელ ძალას, რომელიც არის პაპობრივი ძალა. მეთორმეტე თავის მეთორმეტე მუხლში წარმართული რომის „მუდმივი“ გამაპარტახებელი ძალა აღიხოცება, რათა დამკვიდრდეს პაპობის გამაპარტახებელი სისაძაგლე.

რომის ორი გამაპარტახებელი ძალის ურთიერთობა დანიელისა და გამოცხადების წიგნების უმთავრესი თემაა, და სწორედ ამ ურთიერთობას მიუთითებს პავლე, როგორც იმ ჭეშმარიტებას, რომელიც უნდა გვიყვარდეს, თუ ადამიანს სურს, თავი აარიდოს იმ ძლიერ ცდუნებას, რომელიც სიცრუის დაჯერებით იზადება. ღმერთი არასოდეს არის გამეორებადი, და წარმართული რომისა და პაპური რომის ურთიერთობის ყოველი გამოსახულება ამ საკითხზე საკუთარ განსაკუთრებულ მოწმობას იძლევა; მაგრამ უკანასკნელ დღეებში რომის სიმბოლოს უარყოფა ნიშნავს გვიანი წვიმის უარყოფას და მის ნაცვლად ძლიერი ცდუნების მიღებას. ეს ნიშნავს, რომ ადამიანი სამუდამოდ შიშველ ლაოდისკიელად იქნება ცნობილი.

ლაოდისკიელი ადვენტიისტი ისტორიკოსები, თუმცა უილიამ მილერის როლისა და საქმიანობის მიმართ არ ამჟღავნებენ რაიმე წმინდა პატივისცემას, მაინც აღიარებენ,

რომ სწორედ მის მიერ წარმართული და პაპური რომის ურთიერთმიმართების შეცნობამ შექმნა ის წინასწარმეტყველური ჩარჩო, რომელზეც მან ააგო თავისი წინასწარმეტყველური გამოყენებანი „მთლიანად“. გაბრიელმა და სხვა ანგელოზებმა მილერი წარმართული და პაპური რომის ურთიერთმიმართების გაგებამდე მიიყვანეს, მაგრამ თავის ისტორიულ ხედვაში მან რომი ვერ დაინახა, როგორც სამგვარი ერთეული, რომელიც შედგება გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველისაგან.

მის დროს შეერთებულ შტატებს ჯერ კიდევ არ დაეწყო თავისი როლი, როგორც ცრუ წინასწარმეტყველს, რადგან შეერთებული შტატების პროტესტანტები რომის ასულებად 1844 წლამდე არ ქცეულან, ხოლო მილერის ფუნდამენტური შრომა უკვე დატანილი იყო 1843 წლის დიაგრამაზე, რომელიც 1842 წლის მაისში გამოიცა.

1989 წელს დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლი გაიხსნა, და იმ პერიოდის მაცნემ შეიცნო, რომ არსებობდა სამი ძალა, რომელთა წინასწარმეტყველური მოქმედებაც მეთერთმეტე თავის ორმოციდან ორმოცდამეხუთე მუხლებამდე ვრცელდებოდა. ორმოცე მუხლში მოხსენიებული სამხრეთის მეფე არის გველეშაპის ძალა, ხოლო ჩრდილოეთის მეფე არის პაპის ძალა, რომელსაც მუხლის დასაწყისში, 1798 წელს, ნაპოლეონის საფრანგეთის გველეშაპის ძალის ხელით მიყენებული ჰქონდა თავისი სასიკვდილო ჭრილობა. ამ მუხლში პაპის ძალა იწყებს თავისი სასიკვდილო ჭრილობის მოშუშების საქმეს. 1989 წელს ჩრდილოეთის მეფე შურს იძიებს საბჭოთა კავშირის გველეშაპის ძალაზე, რომელიც იმ დროისთვის სამხრეთის მეფედ იყო ქცეული. როდესაც კათოლიციზმის მხეცმა საბჭოთა კავშირის წინააღმდეგ სამაგიერო გადახდა დაიწყო, იგი მოვიდა შეერთებული შტატების წარმომადგენლობითი არმიით — გამოცხადების მეთექვსმეტე თავის ცრუ წინასწარმეტყველით. სამხრეთის გველეშაპი მეფე, ჩრდილოეთის მხეცი მეფე და ცრუ წინასწარმეტყველი, ეტლებით, მხედრებითა და ხომალდებით, ყველანი ორმოცე მუხლში არიან გამოსახულნი, ხოლო წინასწარმეტყველური ხაზი ორმოცდამეხუთე მუხლში მთავრდება, როდესაც პაპის ძალა „თავის აღსასრულს მოევლინება და არავინ ეყოლება შემწედ.“

არმაგედონი, გამოცხადების მეთექვსმეტე თავში, არის სიმბოლური გეოგრაფიული არეალი, რომელიც აღნიშნავს კაცობრიობის აჯანყებას, რაც ქრისტეს დაბრუნებას წინ უძღვის. არმაგედონი არის სიმბოლო; ეს სიტყვა შედგება ორი სიტყვისაგან: „ჰარ“, რაც ნიშნავს მთას, და „მეგიდო“, რომელიც იეზრელის ველს აღნიშნავს. ის ფაქტი, რომ იოანემ გააერთიანა მთა მეგიდოსთან, მაშინ როდესაც მეგიდო ველია, წინასწარმეტყველების შემსწავლელს აუწყებს, რომ არმაგედონი სიმბოლოა, რომელიც გეოგრაფიულ მითითებას შეიცავს, რადგან იეზრელის ველში მთა არ არის.

იეზრელის ველი მდებარეობს სამ ზღვასა (ხმელთაშუა ზღვა, გალილეის ზღვა და მკვდარი ზღვა) და იერუსალიმს შორის. იგი შედარებით ცენტრალურ ადგილს იკავებს ჩრდილოეთ ისრაელში, და ეს სამი წყლის სივრცე და იერუსალიმი მის ირგვლივ სხვადასხვა მიმართულებით არიან განლაგებულნი. დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეხუთე მუხლშია ნათქვამი, სადაც ჩრდილოეთის მეფე თავის აღსასრულს აღწევს და არავინ ეხმარება მას, ხოლო ეს მუხლი მის გეოგრაფიულ აღსასრულს

განსაზღვრავს, როგორც ზღვებსა და იერუსალიმის დიდებულ წმინდა მთას შორის. დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეათე მუხლი წარმოგვიდგენს იმ სამ ძალას, რომლებიც პაპის ძალაუფლების სასიკვდილო ჭრილობის განკურნებისა და მისი საბოლოო აღსასრულის საგანს წარმოადგენენ.

მუხლების პირველი ფრაზა დასასრულის ჟამს 1798 წელს განსაზღვრავს, როდესაც პაპობამ თავისი სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო, ხოლო ორმოცდამეათე მუხლი მის მუდმივ სასიკვდილო ჭრილობას მიუთითებს. წინასწარმეტყველური ისტორია პაპობრივი ძალაუფლების პირველ და უკანასკნელ სიკვდილს შორის კაცობრიობის აჯანყებას ავლენს, როდესაც ისინი პაპობრივი ძალაუფლების აღმატებულებას აღადგენენ, იმ დროს, როცა მისი სასიკვდილო ჭრილობა იკურნება პაპობრივი ძალაუფლების საბოლოო აღსასრულის წინ. ეს ექვსი მუხლი ჭეშმარიტების ბეჭედს ატარებს, რადგან დასაწყისიც და დასასრულიც ორივე პაპობრივი ძალაუფლების სიკვდილია, ხოლო შუა მუხლები კაცობრიობის აჯანყებაა, როდესაც პირველი სასიკვდილო ჭრილობა იკურნება.

მილერს ზეციური ანგელოზებისაგან მიეცა ნათელი წარმართული და პაპური რომის ურთიერთმიმართების შესახებ. გასაღები მილერისთვის წინასწარმეტყველური ნიმუშის გასაგებად, რომელსაც იგი იყენებდა თავის ყველა წინასწარმეტყველურ განმარტებაში, იყო „ყოველდღიური“ მეორე თესალონიკელთა წიგნში. ამ თავში „ყოველდღიური“ არის წარმართული რომი, რამაც დაადგინა ხილვა, რომლის გაგებამდეც უილიამ მილერი მივიდა, რადგან სწორედ რომი, შენი ხალხის მძარცველნი მეთერთმეტე თავის მეთოთხმეტე მუხლში, ადგენს ხილვას.

მაცნემ, რომელიც 1989 წელს ცოდნის გამრავლების გასაგებად აღდგა, რომის სამგვარი ბუნება შეიმეცნა. მილერი იყო პირველი და მეორე ანგელოზების მაცნე, და მან შეიმეცნა რომის პირველი და მეორე გამოვლინებანი, რათა დაემყარებინა ის ხილვა, რომელიც მსოფლიოს წარუდგინა. მესამე ანგელოზის მაცნემ კი შეიმეცნა რომის სამივე გამოვლინება, რათა დაემყარებინა ის ხილვა, რომლის საქადაგებლადაც მსოფლიოსთვის მიეცა.

რომის პირველი გამოვლინება იყო წარმართული რომი. წარმართული რომიდან გამოვიდა პაპური რომი — მეორე გამოვლინება. პირველი ორი გამოვლინებიდან გამოვიდა თანამედროვე რომი — გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგი კავშირი.

ჩვენ გავაგრძელებთ ადვენტიტურ ისტორიაში „ყოველდღიურის“ შესახებ დავის ხაზის განხილვას მომდევნო სტატიაში.

„ის, ვინც ზედაპირს ქვეშ ხედავს, ვინც ყველა ადამიანის გულს კითხულობს, დიდ ნათელს მქონეთ შესახებ ამბობს: „ისინი თავიანთი ზნეობრივი და სულიერი მდგომარეობის გამო არც შეწუხებულნი არიან და არც გაოცებულნი.“ დიახ, მათ თავიანთი გზები აირჩიეს, და მათი სული თავიანთ სისამაგლეებში ჰპოვებს სიამეს. „მეც ავირჩევ მათ ცთომილებებს და მათ შიშებს მოვუვლენ მათ; რადგან როცა მოვუხმე, არავინ მიპასუხა; როცა ვლაპარაკობდი, არ ისმინეს; არამედ ბოროტებას

სჩადიოდნენ ჩემს თვალწინ და ის აირჩიეს, რაც მე არ მსიამოვნებდა.“ „ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცდუნებას, რათა სიცრუე ირწმუნონ,“ რადგან „არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ხსნილიყვნენ,“ „არამედ უსამართლობაში ჰპოვებდნენ სიამოვნებას.“ ესაია 66:3, 4; 2 თესალონიკელთა 2:11, 10, 12.

„ზეციერმა მოძღვარმა იკითხა: ‘რა უფრო ძლიერი საცდური შეიძლება აცდუნებდეს გონებას, ვიდრე ის მოჩვენება, რომ სწორ სამირკველზე აშენებ და ღმერთი იღებს შენს საქმეთ, მაშინ როცა სინამდვილეში მრავალ რამეს ამქვეყნიური პოლიტიკის მიხედვით აღასრულებ და იეჰოვას წინაშე სცოდავ? ოჰ, ეს დიდი მოტყუებაა, მომხიზვლელი ცთუნებაა, რომელიც იპყრობს გონებას, როცა ადამიანები, რომელთაც ოდესღაც ჭეშმარიტება იცოდნენ, ღვთისმოსაობის გარეგნულ სახეს მის სულსა და ძალაში ერევნიან; როცა ჰგონიათ, რომ მდიდარნი არიან, გამდიდრდნენ და არაფერი სჭირდებათ, მაშინ როცა სინამდვილეში ყველაფერი სჭირდებათ.’“

„ღმერთი არ შეცვლილა თავისი ერთგული მსახურების მიმართ, რომლებიც თავიანთ სამოსელს უმწიკვლოდ ინარჩუნებენ. მაგრამ მრავალნი ღადადებენ: „მშვიდობა და უსაფრთხოება“, მაშინ როცა უეცარი დაღუპვა მოიწვევს მათზე. თუ არ იქნება სრული მონანიება, თუ ადამიანები აღსარებით არ დაიმდაბლებენ თავიანთ გულებს და არ მიიღებენ ჭეშმარიტებას ისე, როგორც ის არის იესოში, ისინი ვერასოდეს შევლენ ზეცაში. როდესაც ჩვენს რიგებში განწმენდა მოხდება, ჩვენ უკვე აღარ დავისვენებთ უზრუნველად, აღარ ვიამაყებთ იმით, რომ მდიდრები ვართ, გამდიდრებულნი ვართ ქონებით და არაფერს ვსაჭიროებთ.“

„ვის შეუძლია ჭეშმარიტად თქვას: ‘ჩვენი ოქრო ცეცხლშია გამოცდილი; ჩვენი სამოსელი კი ქვეყნიერებისგან შეუბილწავია’? მე ვიხილე, რომ ჩვენი მოძღვარი ე.წ. სიმართლის სამოსელზე მიუთითებდა. მისი ჩამოხდით მან ქვემოთ დაფარული უწმინდურება გამოააშკარავა. შემდეგ მან მითხრა: ‘ვერ ხედავ, როგორ ფარისევლურად დაუფარავთ თავიანთი უწმინდურება და ხასიათის ღპობა? ‘როგორ გახდა ერთგული ქალაქი მეძავი!’ ჩემი მამის სახლი სავაჭრო სახლად არის ქცეული, ადგილად, საიდანაც ღვთიური თანდასწრება და დიდება განშორებულა! ამის გამოა უძლურება, და ძალა აკლია.’“ Testimonies, ტომი 8, 249, 250.